

РЕШЕНИЕ

№ 5259

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20231110157183 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от против Г. Г. Г..

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди за топлоснабден имот, находящ се в гр., жилище над сутерена, аб. № 350505.

Твърди, че за процесния имот се дължат:

сумата 821, 42 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 118, 23 лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 14.02.2023 г.;

сумата 20, 16 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 4, 28 лв. мораторна лихва върху нея за периода 05.03.2020 г. – 14.02.2023 г.,

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 28.02.2023 г. по ч.гр.д. № 9316/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав.

От посочените суми ответникът Г. Г. Г. отговаря за 7/9, както следва:

сумата **638, 88** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **91, 96** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 14.02.2023 г.;

сумата **15, 68** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата **3, 32** лв. мораторна лихва върху нея за периода 05.03.2020 г. – 14.02.2023 г.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че му дължи исковите суми. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Г. Г. Г. чрез назначения особен представител адв. И., с който оспорва исковите. Оспорва начислената стойност на топлинната енергия да отговаря на реално доставеното количество такава. Излага съображения, че не става ясно дали се касае за реален отчет или служебно начислена топлинна енергия в условията на неосигурен достъп. Позовава се на давност. Оспорва претенцията за дялово разпределение по съображения, че се твърди то да е извършвано от лице, различно от ищеца. Моли съда да отхвърли предявените икове.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира следното от фактическа страна:

Със заявление от 22.02.2023 г. от е сезирала СРС с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу Г.а Р..... и Г. Г. Г. за:

сумата 821, 42 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2019 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 118, 23 лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2020 г. – 14.02.2023 г.;

сумата 20, 16 лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК до изплащане на вземането;

сумата 4, 28 лв. мораторна лихва върху нея за периода 05.03.2020 г. – 14.02.2023 г.,

които суми се претендират в условията на разделност: Г.а Р..... – 2/9 и Г. Г. Г. – 7/9.

С разпореждане от 28.02.2023 г. съдът е издал заповед за изпълнение по

чл.410 ГПК, като е присъдил в полза на заявителя и държавна такса в размер на 25 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Заповедта за изпълнение е влязла в сила по отношение на Г.а Р.....

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника Г. Г. Г. по реда на чл.47, ал.5 ГПК.

В срока по чл.415 ГПК ищецът е предявил иски за установяване съществуването на вземанията му към Г. Г. Г. по исков ред.

Представен е нотариален акт №, нот. дело № 278/2008 г. от 01.12.2008 г. за дарение на недвижим имот, по силата на който Г. дарява на сина си Г. Г. Г. следния недвижим имот, находящ се в гр., а именно: втори етаж над сутерена от сградата, състоящ се от: две стаи, вестибюл, кухня, клозет и входно антре, без посочена площ по доказателствен акт.

С решение от 05.03.2014 г. по гр.д. № 13620/2011 г. на СРС, 60 състав, което е влязло в сила, е намалено дарственото разпореждане на Г., направено с нотариален акт №, нот. дело № 278/2008 г. от 01.12.2008 г., в полза на Г. Г. Г. с размера на 2/9 част, представляваща запазена част на Г.а Р..... от наследството на Г., като е възстановена запазената ѝ част от 2/9.

Не се спори между страните, че дяловото разпределение през иския период е извършвано от

От заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице В. Т., се установява, че общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец. Посредством т.н. „терминал“ се сменя показанието на топлинна енергия в 0.00 часа на първо число от месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители – за отопление /имот и сградна инсталация/. В случая технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлопреносното предприятие.

За иския период не е начислявана топлинна енергия за отопление на имота, нито топлинна енергия за БГВ. Начислена е единствено топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, на база пълната отопляема кубатура от 186 м³ съгласно акт за разпределение на кубатура в жилищната сграда, съобразен от вещото лице.

Констатира се, че стойността на топлинната енергия за иския период възлиза на сумата 820 лв., формирана като разлика между фактурираната по прогнозни стойности сума от 931 лв. и сумата за възстановяване от изравнителни сметки в размер на 111 лв. В посочената сума не са включени предишни неплатени просрочени суми и лихви по тях.

Вещото лице е посочило, че стойността на дяловото разпределение

възлиза на сумата 20, 16 лв.

Установи се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещото лице Елена И., че за иския няма извършени плащания.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни иски, предявени в срока по чл.415 ГПК от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, връчена по реда на чл.47, ал.5 ГПК. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Установи се по делото, че с нотариален акт №, нот. дело № 278/2008 г. от 01.12.2008 г. процесният имот е дарен на ответника, както и че с влязло в сила решение от 05.03.2014 г. по гр.д. № 13620/2011 г. на СРС, 60

състав, постановено по чл.30 ЗН, с предмет – процесното дарение, е възстановена запазената част на Г.а Р..... в размер на 2/9 от имота.

При това положение Г. Г. Г. се явява собственик на 7/9 ид.ч. от имота. От качеството му на съсобственик произтича и качеството клиент на топлинна енергия за битови нужди.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

С оглед изложеното се налага извод за съществуването на облигационно правоотношение на ответника с ищцовото дружество през исковия период.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и Наредбата за топлоснабдяването.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, въз основа на които вещото лице е дало заключение относно дължимата стойност на топлинна енергия през процесния период, в

съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобrazilo, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба.

Констатира се, че за исковия период е начислена единствено топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, както и че стойността на топлинната енергия за исковия период възлиза на сумата 820 лв., формирана като разлика между фактурираната по прогнозни стойности сума от 931 лв. и сумата за възстановяване от изравнителни сметки в размер на 111 лв.

Ответникът своевременно е заявил възражение за изтекла погасителна давност, във връзка с което съдът намира следното:

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от ОУ от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл.32, ал.1, т.е. прогнозните суми по ежемесечните фактури в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата по чл.32, ал.2, т.е. общата фактура за реално потребеното количество топлинна енергия за отчетния период – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

В случая заявлението по чл.410 ГПК, от който момент се счита предявен искът по чл.422 ГПК, е подадено на 22.02.2023 г., с оглед на което към този момент е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 22.02.2020 г., каквито се явяват вземанията за периода м.05.2019 г. – м.12.2019 г. (вземането за м.12.2019 г. е станало изискуемо на 15.02.2020 г.) в размер на сумата 141, 63 лв.

Непогасени по давност са вземанията за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г. в размер на сумата 678, 37 лв.

От тази сума ответникът отговаря съобразно неговия дял в съсобствеността, а именно – за 7/9, възлизащи на сумата **527, 62** лв.

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на

забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

Не се дължи мораторна лихва върху погасените по давност главни вземания по арг. от нормата на чл.119 ЗЗД.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане за мораторна лихва върху непогасените по давност вземания, начислена за периода 15.09.2020 г. – 14.02.2023 г. в размер на сумата 97, 71 лв., определен по реда на чл.162 ГПК.

От тази сума ответникът отговаря съобразно неговия дял в съсобствеността, а именно – за 7/9, възлизащи на сумата **76** лв.

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия 2016 г. е

предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от КЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение в качеството на продавач на топлинна енергия. В случая не се спори между страните, а се потвърждава и от заключението на СТЕ, че дяловото разпределение за исковия период е извършвано от

Общият размер на дължимата цена на дяловото разпределение за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г. възлиза на сумата 20, 16 лв., определен при съобразяване на счетоводна справка на ищеца на л.40 от делото, както и заключението на СТЕ и ССЕ.

От тази сума ответникът отговаря съобразно неговия дял в съсобствеността, а именно – за 7/9, възлизащи на сумата **15, 68** лв.

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата 48, 17 лв. разноски за заповедното и сумата 929, 14 лв. разноски за исковото производство, съобразно уважената част от исковете.

Ответникът има право на разноски, съобразно отхвърлената част от исковете, но доколкото не претендира такива, нито ангажира доказателства за извършването им, разноски не следва да му се присъждат.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Г. Г. Г., ЕГН ***** дължи на, ЕИК, на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД,

сумата **527, 62** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр., жилище над

сутерена, аб. № 350505, за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 22.02.2023 г. до изплащане на вземането;

сумата **76** лв. мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. – 14.02.2023 г.;

сумата **15, 68** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.01.2020 г. – м.04.2022 г., ведно със законна лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 22.02.2023 г. до изплащане на вземането;

за които суми е издадена заповед за изпълнение от 28.02.2023 г. по ч.гр.д. № 9316/2023 г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за стойността на топлинната енергия за сумата над **527, 62** лв. до **638, 88** лв. и за периода м.05.2019 г. – м.12.2019 г. – като **ПОГАСЕН ПО ДВАНОСТ**; иска за сумата над **76** лв. до **91, 96** лв. мораторна лихва върху стойността на топлинната енергия – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**; иска за сумата **3, 32** лв. мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение за периода 05.03.2020 г. – 14.02.2023 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Г. Г. Г., ЕГН ***** да заплати на, ЕИК, на основание чл.78, ал.1, вр. ал.8 ГПК, сумата **48, 17** лв. разноси за заповедното и сумата **929, 14** лв. разноси за исковото производство.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца –

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му чрез връчване на препис.

Съдия при Софийски районен съд: _____